

İSLAM'DA NİYETİN ÖNEMİ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلٰی سَیِّدِ

الْاَوَّلِیْنَ وَالْاٰخِرِیْنَ مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفٰی وَعَلٰی آلِهِ وَ

صَحْبِهِ وَمَنْ تَبِعَهُ بِاِحْسَانٍ اِلٰی یَوْمِ الْجَزَاءِ. اما بعد:

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn, Muhammedini'l-Mustafâ ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ.

فَاعَلَمُوا اَيُّهَا الْاِخْوَانُ فَاِنَّ اَفْضَلَ الْكِتَابِ كِتَابُ
اللّٰهِ، وَ اَفْضَلَ الْهُدٰی هُدٰی سَیِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَّى اللّٰهُ
عَلَيْهِ وَ سَلَّمَ، وَ شَرَّ الْاُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا، وَ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ
بِدْعَةٍ، وَ كُلَّ بَدْعَةٍ ضَلَالَةٌ، وَ كُلَّ ضَلَالَةٍ وَ صَاحِبَهَا فِي
النَّارِ وَ بِالسَّنَدِ الْمُتَّصِلِ اِلٰی النَّبِيِّ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ
وَ سَلَّمَ اَنَّهُ قَالَ:

Emma ba'd.

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân. Fe inne efdale'l-î-hadîsi kitâbullâh ve efdalel-hedyi hedyü seyyidinâ Muhammedin sallallâhu aleyhi ve sellem. Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ ve külle muhdesetin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr. Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَىٰ أَجْسَامِكُمْ، وَلَا إِلَىٰ صُورِكُمْ،
وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَىٰ قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ.

Inna'llâhe teâlâ lâ yenzuru ilâ ecsâmi-küm ve lâ suveriküm velâkin yenzuru ilâ kulûbiküm ve a'mâliküm.

Sadaka Resûlullâh, fî mâ kâl ev kemâ kâl.

Değerli kardeşlerim!

Hadis alimlerinin en büyüklerinden biri olan İmam Müslim'in rivayet ettiği bir hadîs-i şerîf okuduk. Buradaki imam, “önder” demektir. Hadis ilminde önder olduğu için bu ismi almış. Müslim, ismidir.

Herkes müslümandır, biz de müslümanız elhamdülillah ama onun özel olarak ismi Müs-

lim. Müslim b. Kuteybe, Ebû Hüreyre *radiyal-lahu anh'ten* rivayet ederek nakletmiş ki sahih bir hadistir; senedi sağlamdır, otantiktir, mevsuktur, güvenilir bir kaynaktan, güvenilir bir hadistir.

Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyor:

Inna'llâhe teâlâ lâ yenzuru ilâ ecsâmiküm ve lâ suveriküm. “Allah sizin vücutlarınıza ve dış görünüşlerinize, sûretlerinize önem vermez, bakmaz.” *Velâkin yenzuru ilâ kulûbiküm ve a'mâliküm.* “Fakat gönüllerinize ve yaptığınız işlere bakar.”

Bu çok önemli bir hadîs-i şerîftir, ezberlemenizi tavsiye ederim.

Lâ yenzuru, kelime olarak “bakmaz” demek.

Lâ yenzuru ilâ ecsâmiküm ve lâ suveriküm. “Allah sizin cisimlerinize bakmaz.”

Cisimden maksat “insanın cismi, vücudu” demektir.

“Sizin vücutlarınıza, boyunuza posunuza, adeleli oluşunuza veya güzel oluşunuza, selvi boylu oluşunuza bakmaz.”

Ve lâ suveriküm. “Dış görünüşünüze, yüzünüze, görünümünüze bakmaz.”

Allah her şeyi görür, işitir, bilir. “Bakmaz” demek, “önem vermez” demek; “Allah nazarında, Allah yanında önemli değildir.” demek.

Güzellik müsabakası yapıp da bir insanı dünya güzeli seçsen yüzü çok güzel, boyu posu tam, ölçüleri uygun olsa onun çok önemi yoktur. Kalbi fesatsa, imanı yoksa veya işi bozursa, yolu yanlışsa onun yüzünün şeklinin, şemâilinin, vücudunun güzelliğinin, kuvvetinin, endâmının, tenâsübünün önemi yoktur.

Allah dış görünüşe bakmaz, ona önem vermez. Fakat insanın gönlüne bakar ve yaptığı işlere bakar. İnsanın gönlüne ve niyetine önem verir.

Gönül kelimesi dediğimiz şey *kulûb. Kulûbikum.*

Velâkin yenzuru ilâ kulûbikum ve a'mâlikum. “Kalplerinize bakar.” diyor

Âyetlerde ve hadîs-i şerîflerde kalpten maksat, tıbbî et parçası olan, -insan kalbinin şöyle yumruk kadar olduğu söyleniyor- sol

memesinin altındaki bir et, kaslardan ibaret bir organ, bir uzuv değil.

Vücuda kan pompalıyor. İki kulakçığı var, iki karıncığı var. Dört bölge. Kirli kan oraya geliyor, oralardan geçiyor, akciğere gidiyor. Akciğerden temiz kan hâline geliyor, kalbin sol tarafından vücuda pompalanıyor. Temiz kan olarak, oksijen olarak, gıda olarak hücreler onları alıyorlar, yine kirleniyor. Kirli şeyleri alıyor, tekrar kalbe getiriyor. Kirlileri tekrar ciğere gönderiyor.

Böylece kan, vücuttaki kullanılmış malzemeleri, yakılmış malzemeleri hücrelerden alıyor, kalp onu pompalıyor, akciğere gönderiyor. Akciğerde tazeleniyor, tekrar vücuda gönderiliyor. Bu muazzam bir iş, müthiş bir iş. Kalp dediğimiz şey en sağlam makine... Biz Türkçe'de buna "yürek" diyoruz. Kuş yüreği, koyun yüreği, sığır yüreği... Kasapta, ciğercide filan satılıyor.

Âyetlerde, hadislerde geçen kalp sözü bu değildir. Gönül dediğimiz şeydir. Bunu nereden biliyoruz?

Allahu Teâlâ hazretleri âyet-i kerimede buyuruyor ki;

لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا

*Lehüm kulûbün lâ yefkahûne bihâ.*¹ “O kâfirlerin, o iyi olmayan kulların, kalpleri var ama onunla akıl etmiyorlar, işin inceliğini anlayamıyorlar.”

Demek ki “akıl” demek, “gönül” demek. “Kalpleri var ama anlayamıyorlar.”

Demek ki kalp, anlama organı. Bundan, kalbin tıbbî mânada olmadığı anlaşılıyor.

“Allah sizin kalbinize bakar.” demek; “Yüreğinize bakar.” demek değil; “Gönlünüze bakar.” demektir.

Gönül nedir?

İnsanın iç âlemidir. Duygularının cereyan ettiği yerdir, teşekkül ettiği yerdir. Niyetlerinin meydana geldiği yerdir.

“Ben yarın gideyim, falanca hasta arkadaşımı ziyaret edeyim. Ondan sonra da gideyim, rahmetli dedemin kabrini ziyaret edeyim. Ondan sonra gideyim, falancaya yardım edeyim; zavallı, evini tamir ediyor.”

---

¹ 7/Araf, 179.

Bunlar nedir?

Birer niyettir; bunları düşünürüz. İşte insanın düşünme kabiliyeti, niyet etme tarafı, akıl etme, bir şeyin inceliğini anlama kabiliyeti. Gönül budur.

Başka bir hadîs-i şerifte;

“İnsanın gönlü bir o tarafa, bir o tarafa döner.” diyor.

a. İnsanın Gönlü Bir O Tarafa Bir Bu Tarafa Döner

Hakikaten insan bazen sevinçli olur bazen üzüntülü olur, bazen hevesli olur bazen isteksiz olur; değişir. Aynı insanda halden hâle, fikirden fikire akış olur. İnsan bazen; “Mâneviyatım bugün çok bozuk!” der. Bazen de; “Bugün çok neşeliyim!” der.

Şairin ilâhide dediği gibi;

*Hak bir gönül vermiş bana,
Hâ demeden hayrân olur.*

Allah insanın işte bu gönlüne bakar. İçindeki, aklındaki niyetlerine, fikirlerine, düşüncelerine bakar.

Bu adamın fikri nasıl? Bu adamın aklı ne tarafa çalışıyor? Niyeti ne? Ne yapmak istiyor?

İnsan bazen “İyi bir şey yapayım.” derken, sonuç kötü olabilir:

“Hiç böyle yapmak istemiyordum, ama oldu!”

Mesela bir kardeşimiz demin tabakları mutfağa taşımak istiyordu, ama başka birisi geldi çarptı, bütün pilavlar bir arkadaşın üstüne döküldü. İstemedен oluyor.

İyi niyetle yapılan şeylerden Allah insana mükâfât verir. Kötü niyetle yapılan şey de dış görünüşü itibariyle iyi gibi görünse bile niyeti kötü olduğu için Allah onun art niyetini bildiği için ona mükâfat vermez.

Mesela adamın birisi, diyelim ki yankesicilik yapmak için bir adamın yanına geliyor:

“Yardım edebilir miyim?” diyor.

“Şuradan geçireyim, zorlanırsınız, aman düşmeyin, ihtiyarsınız.” diyor, koluna giriyor.

“Ah evladım, çok teşekkür ederim, ne kadar iyisin!” diyor o da.

Adam öbür tarafa geçiyor. Sonra bir bakıyor, yokluyor, cüzdan gitmiş.

O iyiliği, nezaketi o hırsız ona neden yaptı?

Aldatmak için yaptı, niyeti zaten onun cüzdanını çalmaktı.

Demek ki yapılan şey iyi bile olsa niyet kötü olunca Allah sevmez.

Nitekim Peygamber Efendimiz Medine-i Münevvere'ye hicret ettiği zaman müslümanları yanına gelmeye çağırdı. Çünkü orada bir toplum teşekkül edecekti, Medine-i Münevvere imanın kalesi olacaktı. Allah; bütün müslümanların Peygamber Efendimiz'in etrafında toplanmasını emretti, âyetler indi. Peygamber Efendimiz'in Mekke'den Medine'ye hicret ettiği gibi, başkalarının da Peygamber Efendimiz'in yanına gidip onun etrafında kenetlenmesi ve onun emri doğrultusunda çalışması gerekiyordu.

Bazıları bunu yaptılar bazıları yapmadılar. Yapmayanlar; eeğer işini bırakamadığı için, keyfine kıyamadığı için, rahatı kaçmasın diye yapmamışsa günaha girdi. Cehenneme atılacağını âyet-i kerime bildiriyor. Ama âciz, hicret etmeye kuvveti yok veya etrafındaki zorbalardan bırakmıyor vs. Mazereti varsa ayrı.

Mazereti yoksa cehennemde azap göreceğini âyet-i kerîme bildiriyor:

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيْتَهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ
كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ
تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئِكَ
مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

*Inne'llezîne teveffâhümü'l-melâiketü zâlimî enfüsihim kâlû fîme küntüm, kâlû künnâ müstad'afîne fi'l-ard, kâlû elem tekün ardu'llâhi vâsiaten fe-tühâcirû fihâ, feülâike me'vâhüm cehennem ve sâet masîrâ.*² "Kendilerine yazık eden kimselere melekler, canlarını alırken; 'Ne işte idiniz?' dediler. Bunlar; 'Biz yeryüzünde çaresizdik!' diye cevap verdiler. Melekler de; 'Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!' dediler. İşte onların barınağı cehennemdir; orası ne kötü bir gidiş yeridir."

² 4/Nisa, 97.

إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانَ لَا
يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا

*Ille'l-müstad'afîne mine'r-ricâli ve'n-
nisâi ve'l-vildâni lâ yestetiûne hîleten ve lâ
yehtedûne sebîlâ³.*

فَأُولَئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا
غَفُورًا

*Fe-ülâike asa'llâhu en ya'fû anhüm ve
kâne'llâhü afüvven gafûrâ.⁴ “Erkekler, kadın-
lar ve çocuklardan gerçekten âciz olup, hiçbir
çareye gücü yetmeyenler, hiçbir yol bulama-
yanlar müstesnadır. İşte bunları, umulur ki
Allah affeder; Allah çok affedicidir, bağışlayı-
cıdır.”*

Bu âyet-i kerimeler söylediğim konuda-
dır. Hicret etmesi lazım. Hicret sevap; hicret
etmemek insanı cehenneme düşürecek bir
tembellik, fena bir şey!

Ama Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

³ 4/Nisa, 98.

⁴ 4/Nisa, 99.

“Eğer bir insan Allah rızasını kazanmak için ‘Resûlullah’ın yoluna varayım, onun emrine gireyim, onun etrafında kenetleneyim.’ diye gidiyorsa, sevabı alır. Başka bir sebepten gidiyorsa hicreti o şeydir.”

Mesela sebepler ne olabilir?

“Bana burada ekmek kalmadı, oraya gideyim. Orada daha iyi para kazanırım.”

Maddî sebeple gidiyor. Veyahut da Mekte’de bir kızı almak istiyordu, evlenmek istiyordu. Kız Medine’ye hicret etti. Bu da onu seviyor, almak istiyor:

“Bizim niyetlendiğimiz kız da kalktı Medine-i Münevvere’ye gitti. En iyisi ben de Medine’ye gideyim, orada evlenirim.”

Bu sevap kazanmaz. Ötekisi sevap kazanır. Allah rızası için hicret eden sevap kazanır ama kız için hicret eden sevap kazanmaz.

Neden?

Niyet fena.

İkisi de hicret ediyor, ikisi de güzel bir şey ama niyet önemli...

İşte bu hadiste de o belirtiliyor:

“Allah sizin dış görünüşünüze, endamınıza, vücudunuzun güzelliğine, boyunuza posunuza, kaşınızın, gözünüzün güzelliğine bakmaz! Allah sizin niyetinizi kontrol eder, niyetinize bakar. ‘Bunun kalbindeki niyeti neydi? Gönlünden geçen neydi, maksadı neydi?’ diye ona bakar. Bir de yaptığı işlerin iyi olup olmadığını bakar.”

Çünkü ekseriyetle insan niyet ettiği şeyleri yapar, istediği şeyleri yapar; istemediği şeyleri yapmaz. Bazen insan özü başka, sözü başka olur. Başka şey söyler, başka iş yapar. Allah onu niyetine göre değerlendirir.

Onun için bu hadîs-i şerîf çok mühim bir hadîs-i şerîftir.

Ne yapmamız gerekiyor?

Gönlümüzü temiz tutmamız gerekiyor, pak eylememiz gerekiyor. Niyetimizin halis muhlis olması gerekiyor. Çok iyi niyetli olmamız gerekiyor. Yaptığımız işlerin iyi niyetle yapılan iyi işler olması gerekiyor. Yoksa elbisesinin, kürkünün kıymeti yoktur.

Nasreddin Hoca gibi kürk olmadığı zaman itibar yok, kürk olduğu zaman itibar var. Bu,

dünyadaki insanların işi. Allah insanın kürküne, omzuna, omzundaki yıldıza, rütbesine, mevkiine makamına, kesesine, parasına, boyuna posuna, kuvvetine bakmaz. Allah, “İnsan iyi niyetli mi, değil mi?” diye bakar; “Yaptığı işler iyi, güzel işler mi?” diye bakar.

O halde ne yapacağız?

Kalbimizin temiz olmasına bakacağız. Kendi kendimizi düzenleyeceğiz, kontrol edeceğiz.

Peki, kalbinin, gönlünün temiz olmasını sağlayan ilim dalı hangisidir? Güzel ilimlerin, faydalı ilimlerin, dinî ilimlerin içinde insanın kalbini temiz bir kalp yapan, Allah’ın sevdiği pırl pırl nurlu bir kalp yapan ilim dalı hangisidir?

Tasavvuftur.

Tasavvuf eğitimi gören bir insan Yunus Emre gibi olur, Mevlânâ gibi olur. Eşrefoğlu Rûmî gibi olur, Hacı Bayram-ı Velî gibi olur. İbrahim Hakkı Erzurumî, İsmâil Hakkı Bursevî gibi olur. Bizim sevdiğimiz, namını tarihten duyduğumuz evliyâ gibi olur. Çünkü o eğitimi

gördü. Hatta tasavvufu tarif eden bazı âlimler diyorlar ki;

“Tasavvuf kalbin fikirlerini, hareketlerini, faaliyetlerini, iyice kontrol edip onu düzenleme yoludur.”

Bazısı da tasavvufu böyle tarif ediyor.

Sen kendi kendine dikkat edeceksin.

“Benim şimdiki niyetim ne, kafamdaki ne? Ben hangi maksatla yaşıyorum? Hangi maksatla hangi işi yapıyorum? İyi mi yapıyorum? Bu yaptığım iş iyi mi, kötü mü? Ben nereye gidiyorum? Şu yaşa geldim hâlim ne olacak? Ömrümü nasıl geçiriyorum? Bundan sonra benim hâlim nasıl olacak? Ne kadar ömrüm kaldı? Ben Allah’ın huzuruna varsam ne derim? ‘Sen benim buyurduğumu yapmadın!’ derse ne cevap veririm? Şu ömrün şu vaktini ben nereye harcarım?”

diye insan kendisine dikkat edecek, niyetini düzeltecek, yaptığı işleri doğrultacak, hak yola girecek, hak yolda yürüyecek.

Peki, eskiler ne olacak? Adam hak yola girdi; eskiden yaptığı kötülükler ne olacak?

Bir insan aşk ile severek, sevgiyle, sıdk ile, doğrulukla, samimi olarak, gerçekten, - yapmacık değil, gösteriş değil- doğru yola girerse, tam sağlam bir tevbe ile tevbe ederse, Allah geçmiş günahlarını siler.

Peygamber Efendimiz öyle diyor. Silinir. Karatahtanın üstüne, bir ıslak süngerle sünger geçer, tebeşirle yazılmış bütün günahlar silinir. Hadisler var; bu hususta Peygamber Efendimiz'in bildirdiği müjdeler var. İnsan doğru yola girmek için tam bir karar verirse, hayatında tam bir dönüşle dönerse, iyi insan olursa Allah geçmiş günahlarını siler.

b. Klivland Çetesi Lideri

Adam hapishaneye girmiş oluyor. Hapishanede bir hocayla tanışıyor, hoca ona tesir ediyor, ıslah oluyor. Adam berbat bir adamken, bu kadar kamasını belinde taşıırken; şu kadar adamı yaralamış, bu kadar adamın gözünü patlatmışken, yüzünü morartmışken; herkes sokakta gördüğü zaman salavat getirip kaçarken; sonra melek gibi bir insan oluyor.

Ben evvelki seneler Amerika'ya gitmiştim. Orada Detroit'ten geriye gelirken cuma günü "Klivland" diye bir şehirde "Cuma na-

mazı kılalım.” dedik. Cuma günüydü, cumayı kaçırmayalım dedik. Öğrendik, bir cami varmış. “Cuma vaktinde Klivland'a kadar gideyim, orada cuma namazı kılalım.” dedik. Adresini aldık, telefonlarla öğrendik. Yola çıktık, tam cuma vaktinde Klivland'a geldik. Köşe başında, üç katlı, bahçeli güzel bir yeri almışlar, cami yapmışlar. Çok güzel, bunun üç misli kadar binası var. Bahçesi de güzel. Güzel bir bina almışlar, mescid olmuş Arkada da abdest alma yerleri var. Orta katı mescid, üst katında da başka odalar var.

“Cuma namazını sen kıldır hocam, hutbeyi sen oku!” dediler.

“Benim ingilizcem o kadar akıcı değil, konuşamam!” dedim.

Birisi çıktı; ben söyledim o tercüme etti. Öyle bir Türkçeli, İngilizceli tercümeli hutbe okuduk. Adamlar bizi bırakmadı. Cemaat;

“Dur hocam, gitme!” dediler.

Bize bir sofraya döşediler, yemekler verdiler. Cemaate, herkese ziyafet... Bir adam var, burada onun kadar boylu insan yoktur; geniş omuzlu, boylu poslu. Ama biraz omuzu

yamulmuş. Çünkü biraz yaşlanmış, altmış yaşlarında, belki daha fazla... Nasıl hizmet ediyor, delikanlı gibi... Kaşık getirilecek, koşturuyor. Bardak getirilecek, koşturuyor. Tabakları getiriyor, götürüyor. Çocuklar, gençler hizmet edecekken o hizmet ediyor. Böyle bir hizmet için dışarıya çıktı.

“Hocam, bu adamı tanıyor musun, kim bu?” dediler.

Ben oraya ilk defa gelmişim, öyle bir kimseyi bilmiyorum ki. Onlar bilmediğimi biliyorlar ama kendileri söylemek için soruyorlar.

“Bu adam Klivland’ın mafya çetesinin reisiydi. Öyle belalı bir adamdı.” dediler.

İyi müslüman olmuş, melek olmuş, lokum olmuş, süzme bal olmuş, kaymaklı kadayıf olmuş, çok güzel bir adam olmuş. Tevbe böyle, İslâm böyle. Zenci, Amerikan vatandaşı. “Zenci” denmesine kızıyorlar, “black müslim” denmesine kızıyorlar.

Kendilerine: “Bilal-i Habeşî’nin hemşehrileriyiz.” diyorlar, “Bilalî” diyorlar. Bilal-i Habeşî de esmermiş. “Black” dedi mi kızıyor-

lar, bir arkadaş sordu da “Ne demek o?” diye sinirleniyor, kızıyor.

Demek ki dönebilir. Dönerse, iyi insan olursa, Allah eski günahlarını siler. Hatta biliyorsunuz, belki bilmiyorsanız da burada öğreneceksiniz:

Bir insanın yaptığı işlerin şahitleri var.

Sen bugün ne yaptıysan hepsi kayda geçti mi?

Geçti.

Nereye yazıldı?

Melekler defterlere yazdılar.

Nerede bu melekler?

Birçok melek var ama yazıyı yazan, insanın iki omuzunda iki melek var. Sağdaki melek iyilikleri yazıyor, soldaki melek de kötülükleri yazıyor. Sağdakinin rütbesi daha yüksek. İcabında buna diyor ki;

“Dur yazma bakalım, belki tevbe eder. Dur bakalım hemen deftere geçme, biraz ağırdan al!”

Kul tevbe ederse o zaman deftere geçmeyebiliyor. Hepsi yazılıyor, hiçbir şey eksik

değil. Bu benim konuşmalarım, şu videodan birkaç gün sonra seyredilebileceği gibi, bu dünyada yapılanların hepsi yarın bir bir hesaba gelecek.

Vay, eyvah, hepsi yazıldı!

Başka, şahit kimler var?

Bu melekler şahit.

ملکین شاهدين عادلین

Melekeyni şâhideyni adileyn. “Adaletli iki şahit melek. Hakkı söyler, başka şey söylemez.”

“Başka kimler şahit?

İnsanın kendi uzuvları şahit. Gözü şahit olacak, kulağı şahit olacak, dili şahit olacak, eli şahit olacak. Gözü diyecek ki;

“Evet yâ Rabbi! Bu benimle harama baktı.”

El diyecek ki;

“Evet, yâ Rabbi! Bu benimle parayı çaldı, içkiyi içti.”

Her âzası söyleyecek.

Ayak diyecek ki; “Evet yâ Rabbi! Meyhaneye benimle yürüdü, gitti.”

Âzaları şahit olacak.

Kur’ân-ı Kerîm’de bu da bildiriliyor. Hatta adam şaşırarak, âzalarına diyecek ki;

لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا

*Lime şehidtüm aleynâ*⁵ “Niye benim aleyhime şahitlik yapıyorsunuz?”

Onlar da diyecekler ki;

“Ne yapalım, Allah konuşturuyor.”

“Allah konuşun.” deyince konuşmamak mümkün değil.

Başka neler şahit olur?

Ortamlar şahit olur. Günahı bu odada işlemişse bu oda şahit olur. Ağacın altında işlemişse ağaç şahit olur. Kayanın dibinde, mağarada işlemişse mağara şahit olur. Yeryüzü, mekân, eşya şahit olacak.

“Eğer bir insan aşk ile tevbe ederse, hak yola girerse, Allah defterden günahları siler. Meleklerle unutturur, şahit olan mekânlara ve

---

⁵ 41/Fussilet, 21.

eşyalara da unutturur.” diyor Peygamber Efendimiz.

Hiç iz bırakmadan siliyor Allah, tertemiz oluyor.

Onun için aşk ile sıdk ile tevbe etmeye çalışmak lazım, Allah'ın yoluna girmek lazım. Allah'ın yoluna girdikten sonra da, çıkmamak lazım.

Güzel bir yola girdi, girdikten sonra çıkmasın! Madem yol güzel, madem cennete götürüyor; cennete giden yoldan sapmasın! Cehenneme giden yola geçmesin.

Avustralya'da var, “Wrong way go back!” diye kırmızı levha koyuyorlar. Oraya girdin mi hemen levhadan görüyorsun. Kosova'da bile var. Ters yola girdiği zaman “Girmesin.” diye orada bir yazı var.

“Wrong way go back! Geri git, yoksa çarpacaksın!”

Cehennem yolu ters yoldur, felaket yoludur. İnsanın oraya girmemesi lazım.

Tabi bu kolay bir şey değil.

Neden kolay değil?

Çünkü insanın özellikle başına musallat olan ve onu aldatmaya çalışan bir yaratık var. Boynuzlu, kuyruklu, tırnaklı, kıllı, çirkin, kılıktan kılığa giren bir mahluk. Bil bakalım ne bu?

Şeytan.

Her kılığa girer. Bazen görünür bazen görünmez. İnsanın içine girer, dışında dolaşır, damarlarında dolaşır, aklını çeler, çeşitli hileler yapar. Üstelik de usta, tecrübeli; acemi çaylak değil. Tâ Hz. Âdem AS zamanından beri bu işi yapıyor. Babadan, meslekten...

İngiltere’de var mıdır bilmiyorum, Almanya’da mesela “Zaydıl Brot” var, meşhur bir fırın, ekmekçi:

“1367’den beri” diye yazıyor. 1997’deyiz. Altı asırdır aile aynı işi yapıyor.

Bu mendebur şeytan da Hz. Âdem’den beri, yüzyıllardan beri, artık kaç sene geçmişse o zamandan beri bu aldatma işini yapıyor. Usta mı usta, mahir mi mahir, kurnaz mı kurnaz, şeytan mı şeytan...

Şeytan korkunç bir mahluktur. Şeytandan korkmak ve sakınmak lazım.

Şeytanın bir de insanın içinde aptal bir yardımcısı var. Bizim içimizde, aptal, bize iyilik yapacağına şeytana âlet oluyor, şeytan onu kandırıyor. Bir nefis var insanın içinde, insanın nefsi.

Şeytan; “Yan gel yat, ye iç keyfine bak!” der. “Vur patlasın, çal oynasın, eğlen!” der. “Dünyayı düzeltmek sana mı kalmış?” der.

“Yiyin efendiler, yiyin!” dediği gibi şairin, şeytan kötülükleri emreder . O da kanar.

“Bak ya, ne güzel, şu elmanın güzelliğine bak! Kıp kırmızı kızarmış, ‘Al beni.’ diyor. Uzat elini al!”

Aklı insana der ki;

“Sakın alma! Elma başkasının, ağaç başkasının; hırsızlık olur.

“Canım küçücük bir hırsızlıktan ne olacak?”

Şeytanın aldatmacası çoktur. Binbir türlü kılığa girer, binbir türlü şeyi söyler, kandırır.

Âdem atamızı nasıl kandırmış? Allah, Âdem atamız ile Havva anamızı *aleyhimesse-lam* yarattığı zaman buyurmuş ki;

“Burası cennet. Buyurun kalın, oturun, yiyin, için!

وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ

Ve lâ takrabâ hâzihi’ş-şecere.⁶ “Sakın şu ağaca yaklaşmayın!’ Yiyin, için ama bu ağaca yaklaşmayın!”

Bir ağacı göstermiş; “Bu ağaca yaklaşmayın!” diye emretmiş.

Tamam, Âdem *aleyhisselam* Havva Anamız, cennette yaşıyorlarken şeytan onların yanına gelmiş, demiş ki;

“Allah niye ‘Buraya yanaşmayın.’ dedi, biliyor musunuz?”

“Bilmiyoruz.”

“Tamam. Bu ağacın meyvelerinden yerseniz cennette ebedî kalacaksınız!” demiş.

Onlar da “Cennette ebediyyen kalalım.” diye, o ağaçtan yemişler.

Bak, nasıl kandırdı?

İyi tarafından kandırdı.

---

⁶ 2/Bakara, 35.

Cennette kalmayı herkes istiyor, istiyor ama Allah'ın emrini tutacak. "Yaklaşma!" dedi Allah. Onu yedikten sonra ikisi de cennetten çıkarılmışlar. Böyle başlamış aldatmaya.

Güzel bir şey ortaya atıyor, ikna ediyor. İkna metoduyla aldatıyor.

Onun için ne lazım?

İslâm'ı bilmek lazım, aklını kullanmak lazım! Şeytanın aldatmacasına aldanmamak lazım! Çok kimseyi aldatıyor.

Günah işleyen insanların hepsiyle gidin konuşun, sizin gibi akli fikri vardır, kendine göre bir tutarlı mantığı vardır. "Boş ver." der bilmem ne der. Bir felsefe ortaya atar, günahı öyle işler. Şeytan aldatıyor, ondan sonra da karşısına geçiyor, gülüyor.

Bir de gülüyor, bir de alay ediyor. Kandırdıktan sonra, tuzağına düşürdükten sonra alay ediyor. Onlara kapılmamaya çalışmak gerekiyor.

İnsanın nefsi de şeytana yardımcı oluyor. Nefse de uymamak lazım. İnsanın içinden

gelen arzulara uymaması lazım. İçinden gelen arzuları aklına sorması lazım:

“Benim içimden şu işi yapmak geliyor. Yapayım mı ne dersin?”

“Sakın ha! Bunu yapma günah olur. Zararlı. Onu yaparsan yaparsın ama sonra başın derde girer, hapse girersin, karakola düşersin, mahkemeye düşersin, fena olur!”

Akla danışacak, İslâm’a danışacak, o kötülüğü yapmayacak. İşin mekanizması budur. Hayatta iyi müslüman olmanın mekanizması bu kadar basittir. Şeytan var, nefis ona kanıyor, güzel şeyleri gördü mü dayanamıyor, gevşiyor, yapacak gibi oluyor.

Bir de akıl var, akıl da diyor ki; “Sakın ha!”

c. Müslümana Her Şey Yasak Mı?

“Müslümana her şey yasak mı? Güzel şeyler yasak mı müslümana?”

Değil. Her şeyin bir serbest tarafı da var. Zina yasak, evlilik serbest. Helâl lokma yemek serbest, haram yasak. Başkasının hakkını çiğnemek yok ama kendi hakkından istifade

etmek var. Bütün etler helâl, domuz eti haram. Sen de domuz yeme. Ne yapalım?

Faiz haram, ticaret helâl. Ticaret yap, kazan, ye! Şarap haram, şurup serbest. Şurupların, şerbetlerin âlâsından iç. Kala kala bir şaraba mı kaldın, illâ Allah'a isyan mı etmen lazım? O kadar güzel güzel meşrubat var, bırak, git, Allah'ın kızacağı içkiyi iç. Ne lüzumu var?

Ne yapması lazım insanın?

Haramdan kendisini tutması lazım. Helal yoldan işini görmesi lazım. İstatistik yapılırsa helâllerin sayısı haramlardan kat kat fazladır.

Bu insanoğlu ama acayip mahluk; bu kadar çok olan helâlleri atlıyor atlıyor, geçiyor geçiyor, cup harama dalıyor. Helâllerle yetin! Hiç bir eksiği yok ki.

Müslüman olan bir insanın bir eksik tarafı var mı? Öbür insandan ne farkı var? Ne mahrumiyeti var?

Hiç bir mahrumiyeti yok. Allah'ın emrini tutarsa sevap kazanacak, bir de cennete gidecek. Şeytanın buyruğuna kanarsa, aldat-

macasına kanarsa dünyası âhireti mahv olacak, cehenneme gidecek.

Katiller o işi şeytana uyup yapmışlar; memnunlar mı? Hırsızlar, hapistekiler memnunlar mı? Yuvası yıkılanlar, kumarbazlar, memnunlar mı?

Değil...

Bu kadar basit mesele ama işte bunu bilmek lazım. İnsanın içinde bir nefsi var, düşman. Bir de görünmeyen bir düşmanı var; önünden, arkasından, sağından, solundan gelir. Çelme takar, aldatır, kafasını çeler, her işi yaptırır.

Muhterem kardeşlerim!

Ona kanmamak lazım. Kanmamayı öğrenmek lazım, aldanmamayı öğrenmek lazım

Bir hadîs-i şerîfi biraz uzattık ama bu hadise değer. Bu hadis önemlidir. Allah insanın kaşına gözüne, boyuna posuna, yüzünün pembe yanaklarına, hilâl kaşlarına, kıvrık kirpiklerine bakmaz. Dış görünüşüne bakmaz, sûretine bakmaz. Gönlüne bakar, niyetine bakar, yaptığı işlerin iyi olup olmadığına bakar.

Gönlümüzü temiz tutacağız, temizleyeceğiz. Tasavvufla gönlümüzü temizleyeceğiz. İşlerimizi de, Allah'ın emrettiği işleri yaparak güzel işler yapacağız. Bu kadar basit.

Bana sorun, ben ilâhiyat fakültesinden emekli profesörüm;

“Müslümanlıkta bir zarar var mı hocam? Bir mahrumiyet var mı? Aç mı kalıyor insan, açık mı kalıyor?”

Hayır! Hiç bir zarar yok. Bir sürü fayda var. Hadsiz, hesapsız, sayısız faydalar var. İslâm'ın emrettiği her şey faydalı, yasakladığı her şey de zararlı olduğu için yasaklamış.

İçkinin vücuda zararı var. Kumarın topluma zararı var, aileye, keseye zararı var. Domuz etinin zararları var.

Neyi yasaklamış?

Faizin zararı var. Bazı insanlar beleşçi oluyor. Bankacılar, sigortacılar başkalarının sırtından kazanıyor. Helâl kazansın herkes, hak ettiği kadar alsın. Birileri ırgat gibi çalışıp ötekiler beleşten yemesin. Toplum mahvoluyor.

İslâm'ın her emri güzeldir, uygundur. Her yasağı iyi ki yasaklanmıştır. Yasaklanmasının sebebi, hikmeti vardır. İslâm'a sarılacağız, öyle hareket edeceğiz.

İkinci hadîs-i şerîf:

إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ، ثُمَّ بَيَّنَّ ذَلِكَ فِي
كِتَابِهِ، فَمَنْ هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ عِنْدَهُ
حَسَنَةً كَامِلَةً، فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ
عِنْدَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ، إِلَى سَبْعِمِائَةٍ ضِعْفٍ، إِلَى
أَضْعَافٍ كَثِيرَةٍ، وَمَنْ هَمَّ بِسَيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا، كَتَبَهَا
اللَّهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً، فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا
كَتَبَهَا اللَّهُ عَلَيْهِ سَيِّئَةً وَاحِدَةً

Innallâhe ketebe'l-hasenâti ve's-seyyiât, sümme beyyene zâlike fî kitabihî, fe men hemme bi-hasenetin felem ya'melhâ ketebeha'llâhu indehû haseneten kâmileh, ve in hemme bihâ fe-amilehâ ketebeha'llâhu indehû aşra hasenâtin ilâ seb'i mieti dî'fin ilâ ed'âfin kesîreh, Ve men hemme bi-seyyietin felem ya'melehâ ketebeha'llâhu indehû ha-

*seneten kâmileh, vein hüve hemme bihâ fe-
amilehâ ketebaha'llâhu aleyhi seyyieten
vâhideh.*

Bu iki büyük, meşhur, en kıymetli hadis alimi Buhârî ve Müslim tarafından rivayet edilmiş. Bu sözü Peygamber Efendimiz'den duyup da, bize nakleden de Abdullah b. Abbas *radıyallahu anh*. Peygamber Efendimiz'in amcasının oğlu, yeğeni. Sağlam.

Bu da defterimize yazıp ezberlememiz, unutmamamız gereken hadislerden birisi.

Peygamber Efendimiz bu mübarek sözle-riyle buyuruyor ki;

Inna'llâhe ketebe'l-hasenâti ve's-seyyiât. "Allahu Teâlâ hazretleri iyilikleri, kötülükleri levh-i mahfuza yazdı, belirledi." *Sümme beyyene zâlike fî kitâbihî.* "Sonra bunu bize gönderdiği Kur'ân-ı Kerîm'le de bildirdi:"

"Şu haram yapmayın, bu helâl öyle yapın!"

Bunları siz de Kur'an okuyan kimseler olarak biliyorsunuz.

Femen hemme bi-hasenetin. "O halde kim bir iyi işi yapmaya niyetlenir, kalkışır da." *Felem ye'melhâ.* "Yapamazsa."

Bir mâni çıktı, yapamadı. Olur ya "özür, mazeret" diyoruz. İnsan bazen işe bile gidemiyor, yapacağı şeyleri yapamıyor. Yapamadığı ama yapmaya niyetlendiği şeye...

Ketebeha'llâhu indehû haseneten kâmileh. "Allah onun sevabını yapmış gibi yazar."

"Yapamadı ama!"

Olsun, yapmaya niyetlendi. Bir özürden dolayı iş engellendi, yapılamadı. Allah ona yapmış gibi sevap yazar. "Hatırda kalsın." diye misallendirelim.

Bir yahudi müslüman olmuş, hastanedeymiş. Müslüman olduğu için kardeşimiz. "Cuma günü ziyaret edelim." dedik. Perşembe gününden "Yarın ziyaret edelim." diye niyetlendik. Fakat sonradan o gün bir işlem daha yapılacaktı, ziyaretçi kabulü yokmuş. Ziyareti yapamadık.

Şimdi biz ne yaptık?

Niyetlenmiştik, yapacaktık ama bir engel çıktı, yapamadık. Biz o hasta ziyaretini yapmış gibi sevap kazandık.

Neden?

İşte bu hadisten dolayı.

Allah vaad ediyor. Niyet ettiği zaman bir mazeretten yapamazsa yapmış gibi sevap veriyor. Bu bir.

Sevfe in hemme bihâ fe-amilehâ. “Eğer bir şeyi yapmaya niyetlenir de yaparsa, başarır.”

“Tamam niyetlenmişim, yaptım, bitirdim.”

Ketebeha’llâhu indehû aşra hasenât. “Allah onu bir sevap olarak yazmaz, on misli, on defa yapmış gibi yazar.” *İlâ seb’i mieti di’fin.* “Hatta bazen yediyüz misli kadar arttırarak; yediyüz defa yapmış gibi, yediyüz misli gibi sevap yazar.” *İlâ ed’âfin kesîretin.* “Hatta bazen, çok daha fazla sevap yazar.”

Bak yapabildiğini birebir mükâfâtlandırıyor. Bire on, bire yediyüz veya daha fazla...

Bire on:

Diyelim ki birisine bir ebise aldın. Fakir bir çocuk gördün, acıdın, babasını da tanıyor-sun. “Gel bakalım, bayramda giyersin!” dedin, bir fakire elbise aldın. Veya okul çağında baktın çocuğun çantası eski; “Al evladım şu çantayı!” diye bir çanta aldın. On çanta almış gibi, on çocuğu giydirmiş gibi sevap kazandın.

Ya da bazen daha fazla olur. Mesela Allah yolunda harcadın, Çeçenistan’daki Müslümanlara; “Bu Ruslar üstünlüklerinden faydalanarak bu müslümanlıkları eziyorlar. Ben de buradan İngiltere’den şunlara yardım edeyim!” dedin, yüz sterlin gönderdin.

Cihada gönderilen paranın mükâfâtı bire yedi yüzdür.

Yedi yüzle yüzü çarparsan kaç olur?

Yetmişbin paund göndermiş gibi sevap alırsın. Yediyüz misli. Çünkü Allah, cihada mükâfâtı fazla veriyor.

Cihada mükâfâtı fazla verir, anaya babaya ikrama mükâfâtı fazla verir.

Babana gidersen;

“Babacığım, kış geliyor sana içi yünlü bir terlik aldım, al.”

Yedi yüz tane terlik almış gibi sevap kazanırsın.

“Anacığım, bak sana yünden bir başörtü aldım. Şöyle boynunu güzelce sar, karda kışta kulakların üşümesin!”

“Sağol evladım, teşekkür ederim.”

Tamam. Sanki yediyüz tane başörtü almış gibi sevap kazanırsın. Ana babaya yapılan ikramlar bire yedi yüzdür, cihada sarf edilen paralar bire yedi yüzdür.

Başka?

Ailesine götürdüğü yiyecek içecek bire yedi yüzdür. Eve fileleri götürüyorsun, kapıyı burnunla çalıyorsun, zili alnınla çalıyorsun, ellerin dolu. Basıyorsun, hanım açıyor, al. Yedi yüz file götürmüş gibi sevap kazanırsın.

Eve ikram da böyle. Yedi yüz file ne kadar eder, bilmiyorum. Her file yirmişer kilo olsa insan eve götürdüğü zaman ne kadar sevap kazanıyor.

Hadîs-i şerîfte söylenen bir şey daha var; Ramazan bayramında insan evde kurban keserse, -Kurban bayramında değil Ramazan bayramında- bayramdır diye kurban keserse, onun da mükâfâtı bire yedi yüzdür.

Bir kuzu kestin çiftlikte. Yedi yüz kuzu kesmiş, kurban etmiş gibi sevap kazanırsın. Peygamber Efendimiz hadîs-i şerifte onu da biliyor.

Ben bunu yazıyorum, arkadaşlara söylüyorum:

“Bakın, bunu defterinize yazın. Açın takviminizi; ‘Ramazan bayramında bir kurban keseceğim.’ diye yazın, yediyüz kurban kesmiş gibi sevap alacaksınız.” diyorum.

Bizim arkadaşlar yapıyor bunları. Türkiye’de bizim uyguladığımız şeyler.

İlâ ed’âfin kesîretin. “Allah bazısına bundan da fazlasını verirmiş.”

“Hocam, bundan fazla bildiğiniz bir şey var mı?”

Yedi yüzü anladık, hoşumuza gitti. Tamam; eve götürdüğümüz yedi yüz misli se-

vap, anamıza babamıza harcadığımız yedi yüz misli, cihada verdiğimiz yedi yüz misli.

d. 700 Misli Sevaptan Daha Yüksek Var Mı? Var

Daha yüksek bir şey var mı?

Okuduğun hadislerden aklında kalmış böyle bir şey var mı hocam?

Var:

Bir insan zikir yaparsa zikrin mükâfâtı bire yetmiş bindir. Bir kere “Allah” dese yetmişbin defa “Allah” demiş gibi; bir kere “Lâ ilâhe illallah” dese yetmiş bin defa “Lâ ilâhe illallah” demiş gibi; bir defa “Kulhuvallâhu ehad” okursa yetmiş tane “Kulhuvallâhu ehad” okumuş gibi sevabı çoktur.

Zikrin sevabı yetmiş bindir. Hadiste böyle geçiyor. Yetmiş bini nereden çıkarıyormuşuz, o hadîs-i şerîfi de okuyalım:

ذِكْرُ اللَّهِ تَعَالَى أَفْضَلُ عِنْدَ اللَّهِ مِنَ النَّفَقَةِ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ بِمِائَةِ دَرَجَةٍ

Zikru'llâhi teâlâ efdalü inda'llâhi mine'n-nafakati fî sebîli'llâhi bi-mieti derecetin. “Allah’ı zikretmek, Allah indinde sevap

bakımından, cihada harcanan paradan, yapılan hayırdan yüz misli daha fazladır.”

Cihadın kaç olduğunu söylemiştik?

Yedi yüz olduğunu söylemiştik.

Onun yüz misli kaç eder?

Yetmiş bin. Zikrullahın sevabı, bire yetmiş bindir. Başka hadisler de var, bu hesapla bulduğumuz gibi doğrudan doğruya bunu bildiren hadisler de var.

“Peki hocam, bu da hoşumuza gitti. Zikir de yapalım, hem de kolay. Ben hem dükkânda çalışırım hem de ‘Allah’ derim. Ne varmış. Sevap kazanıp dururum. Hem yolda giderim, hem arabamı kullanırım hem de ‘Allah Allah’ derim ne olacak. İşte gayet kolay. Tamam hocam, bu da kabul. Bundan da yükseği var mı? Akşam akşam bizi iştahlandırdın.”

Var.

“Eğer bir insan zikri içinden yaparsa onun sevabı diliyle yaptığı zikirten yetmiş kat fazladır.” diyor Peygamber Efendimiz; o da bir hadîs-i şerîf.

Bak, bunları herkes bilmez. Ben iğneyle kuyu kazar gibi hadisleri okudukça bunları ezberledim, hatırımda tuttum.

Bu kadar yüksek mükâfâtları hangi hocadan duydunuz?

Atmıyorum da, tutmuyorum da; önümde hadis kitabı var. Palavra da sıklıyorum, hadis okuyorum. Resûlullah'ın söylediğini size bildiriyorum.

Yetmiş binin yetmiş katı kaç eder?

Dört milyon dokuz yüz bin eder. Beş milyondan yüz eksik. Dört milyon dokuz yüz bin.

Ben içimden Allah dersem.

Bak şimdi yüksek sesle Allah diyorum: "Allah... Allah... Allah..."

Yetmiş bin, yetmiş bin, yetmiş bin; iki yüz on bin etti.

İçimden diyeyim şimdi:

Söyledim yine ama duymadınız. Çünkü içimden söyledim. Ben duyuyorum, ben anlıyorum; bunu kimse bilmez. Allah'tan başka kimse bilmez. Söyleyen bilir, başkası bilmez.

Melekler de bilmezmiş bunu. Bunun sevabı dört milyon dokuz yüz bin.

O zaman ne yapmak lazım?

Mümkünse zikri sessizce yapmak lazım ki kimse bilmesin.

Bu adam da oturmuş böyle sakin sakin masada duruyor. Sen anlamazsın. O içinden "Allah Allah" diyor.

Onun için bunları yapmaya gayret edin. Gelelim hadîs-i şerîfin okunmasına; demek ki Allah yapılan bir iyiliği birebir mükâfâtlandırmıyor, bire on verebiliyor, bire yedi yüze kadar verebiliyor, bire yedi yüzden fazla da verebiliyor. Misallerini ben söyledim.

Bire yetmiş bin, aşikâre zikir. Bunun yetmiş kat fazlası kalbinden, içinden gizli zikir. O da dört milyon dokuz yüz bin ediyor.

Bir şey daha söyle dersiniz bu da hoşunuza gidecek tahmin ediyorum. Bizim Hocamız, cennet mekân *rahmetullahi aleyh* Efendimiz Mehmed Zahid Kotku hazretleri'yle Ankara'da bir ihvanımızın evine gitmiştik.

Çankaya'da çok güzel bir evi vardı. Bütün Ankara, misafir salonundan tabak gibi görü-

nüyor, benim Şu halıyı gördüğüm gibi Ankara ayaklar altında. Tam ankaya'nın altında, en güzel yer. Çok geniş bir salonu vardı. Hocamızı evine çağırdı, toplantı oldu, herkes kalabalık geldi.

Başka bir hocanın derviŐi de geldi. Hocamıza intisaplı değil, başka bir hocaefendiden geldi. Hâlen sağ, o hocaefendiyi de tanıyorum, ismini söylemeyeceğim. Ama Hocamızı çok seviyor.

Hocamız, hocalar güzeliydi. Bembeyaz sakalı vardı, kırmızı yanakları vardı, heybetliydi, güleç yzlyd. Gören; "Kim bu güzel adam?" derdi.

O kadar güzeldi. Benim gibi kara yüzlü değildi.

Soruyu soran Bağdat'ta okumuş, alim, Diyanet'te hocalık yapan bir kimse, kuvvetli hafız, Kur'an'ı da biliyor:

"Hocam, Őunun sevabı Şu kadar, bunun sevabı bu kadar. Bunlardan daha çok sevaplı bir Şey var mı?" dedi.

Bu soru benim de hoŐuma gitti, herkesin de hoŐuna gitti. Adam sevap kazanmak isti-

yor, belli. Sevaplı şeyi soruyor. Hocamız sanki onun sormasını bekliyormuş gibi ne başını öne eğip düşündü, ne tereddüt etti; daha o sözünü tamamlarken dedi ki:

“Evet var!”

“Nedir Hocam?” dedi.

Gözleri hazine görmüş bir insan gibi açıldı. Tabi heveslendi. Meraktan, hani tam kalenin önüne top gelmiş, vuruyor; “Gol mü, değil mi?” der gibi, o kadar heyecanlı bir durum.

Dedi ki;

“Bir insan tasavvufta zikre çalışırsa, zikre çalışa çalışa kendisinde gelişme olur. Sonra bu gelişmelerin sonunda, bir kere ‘Allah’ dedi mi, bütün vücudunun zerreleriyle beraber hep birlikte ‘Allah’ der. Bu çalışmadan sonra zikir bütün vücuduna yayılır. Çalışmalarla gelişe gelişe parmakları zikreder, ayakları zikreder, saçları zikreder, her tarafı zikreder. Sonra bir kere ‘Allah’ dedi mi, bütün zerreleriyle zikreder. İşte bu en sevaplıdır.”

Bir insanın vücudunda ne kadar zerre olduğu hakkında doktor kardeşimiz hücreleri

söyleyebilir. Bir insanın vücudunda kaç milyar hücre var, tahminen yuvarlak bir rakam söyle, top gibi yuvarlak olsun.

“Milyardan çok fazla!”

Kaç milyar hücre var. Bir de bu hücreler moleküllerden, atomlardan meydana geliyor. Zerrelerin sayısını Allah bilir. Bir insan kâmil bir derviş olup da zikri ilerletip de bu hâle ulaşıp da, “Allah” dediği zaman tüm zerreleriyle “Allah” diyecek hâle geldi mi, bir “Allah” deyişte çok muazzam sevap kazanır. Müthiş bir şey olur.

İnsan bu hâle nasıl erişir?

Çalışarak erişir.

“Sen bisikletle tel üzerinde gidebilir misin?”

“Gidemem.

“E pekiyi, tel üzerinde yürüyebilir misin?”

“Yürüyemem.

Bu bir çalışma işi, idman işi. Herkes yapmıyor.

“Sen bu adamın tramlenden atladığı gibi atlayıp da, üç defa parende atıp iki defa

burgu yapıp suya yine çubuk gibi girebilir misin?..

“Giremem. Olimpiyat şampiyonlarının işini söylüyorsun hocam. O çok çalışıyor, ondan öyle yapıyor.”

Tamam. Çalışmadan olmuyor.

Demek ki bu hâle ulaşmak da bir çalışma işi. Demek ki daha büyük sevaplar da var. İnsan evliyâ oldu mu daha büyük sevapları da kazanıyor. Büyük zenginlerin büyük para kazandığı gibi, parası çok olanın, büyük sermaye sahiplerinin toptan büyük paralar kazandığı gibi, dini iyi bilen büyük şahısların da büyük kârları oluyor muhterem kardeşlerim!

Hadîs-i şerîfe devam ediyoruz:

Ve men hemme bi-seyyietin. “Eğer bir insan, ‘Yarın ben şu kötülüğü yapayım!’ diye bir kötülük yapmaya niyet ettiyse.” *Fe-lem ya’melhâ.* “Ama sonradan vazgeçtiyse.” *Ke-tebellâhu indehû haseneten kâmileh.* “Allah ona tam bir hasene yazar.”

İnsan bir kötülüğü yapmaya niyet edip de vazgeçtiği zaman sevap alır.

Mesela bir kimse; “Ben falancaya kızdım, niyetlendim: Yarın tabancamı belime takacağım, köşe başında onu bekleyeceğim. Daha herkes uyuyor, gecenin yarısında, sabahın erken vaktinde işine gidiyor, biliyorum. O tam benim atış menzilimin içine girdiği zaman, dükkânını açarken ateş edeceğim: On dörtlüyse on dört, yediliyse yedi, dokuzluysa dokuz... Kurşunların hepsini sıkacağım. Çok kızıyorum, öldüreceğim keratayı!”

Bugün adam niyetlendi, şarjörleri doldurdu, tabancasını yağladı. Daha sonra geceleyin

“Hadi ben bu işi yapmayayım, Allah’ından bulsun. Bana çok kötülük yaptı ama neyse ben affedeyim; Allah’ından bulsun!” dedi.

Bazen öyle diyorlar; “Allah’ından bulsun, cezalandırmaktan vazgeçtim.”

Bazen Doğu Anadolu’da kan davaları oluyor. Korkunç! Takip ediyorlar. Ta dünyanın öbür ucuna kaçsa “kan davası” diye kovalıyorlar, onu orada öldürüyorlar. Üstüne atlıyor, benim dediğim gibi yapıyor, kaç tane bıçak saplıyor. Yetmiş beş defa bıçak saplı-

yor. Öldürdüğü yetmiyor, saplıyor da saplıyor. Zor tutuyorlar, elinden alıyorlar, hapse götürüyorlar. Bu sefer öbür tarafın adamları da bunu öldürmek için bunun peşine düşüyor.

Böyle şeyler oluyor. Çok misalleri var. Ama kimisi de diyor ki;

“Allah’ından bulsun, tamam ben bu işi burada kesiyorum. Kan davası gütmüyorum. Allah ne yaparsa yapsın.”

Vazgeçiyor, tamam. Bir kötülüğü yapmaktan vazgeçene vazgeçtiği için Allah sevap verir.

e. Kötülük Yapmaya Niyetlendi, Yaptı Günah Yazıldı

Fein hüve hemme bihâ fe-amilehâ ketebaha’llâhu aleyhi seyyieten vâhideh. “Eğer bir kötülüğü yapmaya niyetlendi de, bir de onu yaptıysa.”

O zaman ne olur?

Mesela dedi ki;

“Yarın pazar günü değil mi; ben gideceğim, falanca meyhaneye gireceğim, küpü bitireceğim. İçeceğim içeceğim, dibini bulun-

caya kadar içeceğim.” dedi, kötülüğü yapmaya niyetlendi.

Ertesi gün bunu yaptı.

Ne olur?

Düşüncesini yaptı, ne olur?

Allah bir günah yazar.

On misli, yüz misli, yedi yüz misli değil, bir günah yazıyor.

Bak, günahından vazgeçerse sevap yazıyor, günahını işlerse bir günah yazıyor. Ama sevaplı işi yapmaya niyet eder de yapamazsa bir sevap yazıyor. Sevaplı işi yaptığı zaman on sevap, yedi yüz sevap, yetmiş bin sevap, dört milyon dokuz yüz bin sevap, milyar sevap yazıyor. Ama gnahlı iş yaptığı zaman, bir günah yazıyor.

Peki, bir insan bu durumda cehenneme nasıl gider?

Çok günah işliyor da ondan giriyor kepa-ze! Az az olmasına rağmen o kadar günahı birikiyor ki cehenneme giriyor. Halbuki sevaplar kat kat toplanıyor; herkesin cennete gidebilmesi lazım.

Aslında herkesin cennete gidebilmesi lazım. Çünkü sevaplar onar onar geliyor, yedi yüzer yedi yüzer geliyor, yetmiş biner yetmiş biner geliyor, dört milyon dokuz yüz bin dört milyon dokuz yüz bin geliyor, milyar milyar geliyor.

Günahlar da bir bir ilerliyor.

Bir bir ilerlediği halde insanın günahı ağır gelirse ne demek?

Bu adam iyice “kepaze” demek, bu adam iyice “katran gibi kara kalpli bir insan” demek. Pek çok kötülük işlemiş de ondan böyle oldu.

Bu hadîs-i şerîften neyi anlıyoruz?

Allah’ın rahmeti çok. Allah, kulları azaplandırmak istemiyor. Rahmetinden, azaplandırmak istemediği için peygamberler gönderiyor, haber veriyor:

“Yapmayın, etmeyin, şu yoldan gidererseniz uçuruma yuvarlanırsınız. Bunun arkası uçurum. Cehenneme düşersiniz, yanarsınız!” diyor.

Wrong way, ters yol.

Kitap gönderiyor, peygamberler söylüyor, evliyâlar söylüyor, hocalar söylüyor, vaizler söylüyor, müftüler söylüyor, hatipler söylüyor. İnsanlar da inatçı keçi gibi dinlemiyor, inatçı keçi gibi inat ediyor:

“İlla bu tarafa gideceğim!”

“Hadi git bakalım.”

Salıverdi mi cehenneme gidiyor. İpini bırakıverdin mi atlaya, zıplaya, hoplaya gayyâ kuyusuna gidiyor. Akıllıca bir şey değil. Olacak gibi bir şey değil ama insanlar böyle yaptığı için cehenneme gidiyor. Hak ettiği için cehenneme gidiyor.

Tabi biz böbürlenmiyoruz. Kendimize güvenmiyoruz, iddialı değiliz. Şeytandan da korkuyoruz, nefsimizden de korkuyoruz. Kendimize de itimadımız yok. Çok zayıf olduğumuzu da biliyoruz:

“Yâ Rabbi! Ben zayıfım, bana yardım et! Ben çok zavallı durumdayım, bana acı yâ Rabbi! Benim elimden tut yâ Rabbi! Beni bana bırakma yâ Rabbi! Bu şeytanlar beni mahveder, parçalar yâ Rabbi, koru beni yâ Rabbi! Bu nefsin eline beni bırakma yâ Rabbi! Bu

beni aldatır, zaten Őimdiye kadar aldattı yâ Rabbi! Aman yâ Rabbi! Yardım eyle yâ Rabbi! Tefvîkini refîk eyle yâ Rabbi! Bana kabiliyet ver, hakkı hak olarak göreyim, seveyim, hakkı işleyeyim; bâtılı bâtıl olarak göreyim, günahı günah olarak anlayayım da nefret edeyim! Bırakayım Şu sigarayı, bırakayım Şu içkiyi, bırakayım Şu kumarı, bırakayım tembelliği, bırakayım Şu namazsızlığı, bırakayım Şu günahları. Aman yâ Rabbi, yardım et!” dememiz lazım.

Yardım ederse Allah yardım eder. Dua edene de yardım eder. Ama gevşek davranırsak birçok insanı aldattığı gibi Şeytan bizi aldatır, nefis bizi aldatır.

Osman kardeşimiz soruyor:

“Ya hu, bu kadar insanın hepsi cehenneme mi girecek?”

“Evet.” dedim, Őaşırdı.

f. Bu Kadar İnsan Cehenneme Mi Gidecek?

Bu kadar insan, milyonlarca milyarlarca insan hep cehenneme mi girecek? Çünkü mü'min az “Müslümanım.” diyenlerin de yarısından fazlası çürük. Ayıkla ayıkla sağlam bir

şey bulunmuyor, kurtsuz, sağlam bulunmuyor. Ayıklıyorsun ayıklıyorsun elmaların yarısı çürümüş, tamamı çürümüş.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki,

“Cennetlik insanlar, yaratılmış bütün insanların içinde siyah bir öküz derisindeki bir beyaz kıl kadar azdır.”

Evet, var mı bir diyeceğin, bir itirazın mı var?

Böyle, ne yapalım?

Çünkü dinlemiyorlar. Çünkü görüyorsunuz, ekseriyet dinlemiyor.

Bakın etrafınıza, sayım yapın, mahallenizde sayım yapın, bildiğiniz şehirde sayım yapın. Ekseriyet Allah'ın emrine aykırı hareket ediyor.

Ne olacak şimdi?

Cezayı yiyecek, besbelli.

Kırmızıda geçerse ne olur?

Kaza yaptı, arkadan çarptı, ne olur?

Ceza gelir. Kırmızı da geçmesin.

Ekseriyet günah yolunda. İşte buyurun.

Burası İngilizlerin, İngiltere milletinin yaşadığı yer. Türkiye'ye gel. Buyur, Ege'ye gidelim, Bodrum'a, Marmaris'e, İzmir'e, Kuşadası'na, Antalya'ya, Alanya'ya. Buyur, orada görelim. İstanbul'a gel, Boğaziçi'ne gel, Emirgan'a gel, Beyoğlu'na çık.

Onların kaç tanesi sağlam?

Türkiye'nin %99'u müslümanmış!

Ne kadar müslüman?

Ekseriyet şeytana kanıyor. Ekseriyet şeytanın oyuncağı, şeytanın maskarası, nefsinin esiri.

Ekseriyet, "Biliyorum bu meret günah, içmemem lazım!" diyor, içiyor.

"Biliyorum bu kumar oynanmamalı!" diyor, ama oynuyor, dayanamıyor.

İçiyor içkiyi, gidiyor at yarışlarına "kazanırsam" diye hırsla bütün parasını harcıyor.

Şimdi başka kumarlar çıktı. Mega kumar.

En büyük kumar hangisi, bil bakalım?

Kumar var, büyük kumar var, daha büyük kumar var, en büyük kumar var.

Ben de “mega kumar” diye bir laf attım ortaya, uydurdum.

En büyük kumar ne?

“Borsa.”

Milyonlarca insan yutuluyor. Kediye bile yükletecek sermayesi kalmıyor. Ata, deveye değil, arabaya değil, kediye bile yükletecek sermayesi kalmıyor. Türkiye’yi bırakıp kaçan insanlar biliyorum.

Neden?

Borsa oyunu oynadığı için.

“Oynamayın bunu!” dedim.

“Ya hocam, müslüman şirketlerin hisse senedini alırsak...”

“Bırak şu hikâyeleri, masalları!”

Kurnazlar kazanıyor, saflar yutuluyor. Hepsi alavere dalavere. Saflar yutuluyor. Zaten gelse bile o paradan hayır gelmiyor.

Onun için insanın gözünü açması lazım!

Ne bilelim, Allah herkese akıl vermiş. Herkesin aklı var, aklını kullanacak.

Allah bizi, aklını Kur'an'a uygun kullananlardan eylesin. Rızasını bulanlardan, rahmetine erenlerden eylesin. Gazabına uğratmasın, cehennemine atmasın, ateşlere yakmasın, cayır cayır kömür etmesin. Cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin.

Bi-hürmeti esrâr-ı sûreti'l-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

1 Cemâziye'l-Evvel 1418 / 04.09.1997

İngiltere

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

